కథ

"ఊహూఁ, నేను రానంటూంటే ఏమిటి ఊరికేను? నీవు వెళ్ళరాదూ, నన్ను బ్రతిమాలకపోతేను?"

"రావూ?"

"ఊహూఁ"

"ఎప్పుడూ కూర్చుంటే ఏం తోస్తుంది...రా పోదాం"

"నేను...రాను"

"నామాట వినవూ?"

"నామాట నీవు వినరాదేం? మహా – నేర్చుకుంటూన్నావులే"

"పోనీలే అమ్మ! నేనూ మానేస్తాను. ఎంతో సరదాగా పిలుస్తూంటే, నా ముచ్చట తీర్చడానికైనా రావచ్చునే"

"నేను రానే...ఏమిటి...ఓ...సాద నేను లేకపోతే కోవిల కూయదా, పూలు పూయవా, వెన్నెల కాయదా? నేనెందుకూ? నీవే పోయి అనుభవించరాదూ, ఆ వైభవమంతాను"

"వల్లకాదు"

"పోనీ – మానేయి, ప్రతిపనికి నాతో వంతేనా ఏమిటి?"

శాంతకు కోపంవచ్చి, ఇక అక్కడ నిలువకుండా వెళ్ళిపోయింది. వనం – వనలత – ఆమె వెళ్ళిపోవడం చూసి కూడా మాటాడకుండా ఊరుకుంది.

"ఎందుకూ పనికిరాకుండా – ఎవరికీకాకుండా – ఈలా అయిపోతున్నా వేం?"

–కనుకొలుకుల్లో ఒకటిరెండు ముత్యాలు కనిపించినవి వనానికి. పైట చెరగుతో తుడుచుకోవలెనని యత్నించి మరల మానుకున్నది. ఒకటి – రెండు – ఇంకా బాష్పధార...ఆవేశాన్ని ఆపుకోలేకపోతున్నది –

"ఎందుకు – ఈ – లా బ్రతకడం – ఏమున్నదని...?"

"అక్కయ్యా! – వనం! – ఇదిగో విన్నే –"

– ప్రభావతి నవ్వుతూ పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది...

"మరే – రమేశమే – అన్నీ బడాయిమాటలేనే! – రెండు గేములు గెలిచాను – పట్టినాయనమ్మ! నాతోనే ఓడిపోయినాడు"

చిన్ని చెల్లెలిమాటలకి, ఆ విచారంలోనే, వనానికి నవ్వువచ్చింది.

"ఆలాగేం! –" అన్నది, ప్రసన్నభావం అభినయిస్తూ.

"మళ్ళా ఆడమన్నా! ఎప్పటికైనా సైం—గెలవలేని కుక్క—గయ్యాళికుక్క—పారిపోయి, అమ్మదగ్గర దాక్కున్నాడు. రమ్మను—చేతనైతే"

☆ ☆ ☆

"అబ్బ! నేనురావాలా ఏం – అక్కడ ఎవరూ లేరూ–"

"ఎవరున్నారమ్మ, నాన్నగారు షికారు వెళ్ళారు, రజాక్ కారు తీసుకెళ్ళాడు. ప్రకాశం స్టేషనుకు వెళ్ళాడు, మరి తాతయ్యగారిని రమ్మననా? ఆయన లేవనే లేడాయెను.."

"ఎందుకూ అంతచదువు? వస్తానులే –"

ప్రభ ముందుదారి తీసింది. వనలత నెమ్మదిగా ఆ పిల్ల వెనుక అడుగులు వేస్తున్నది.

"అదిగో చూడు – ఆ కొమ్మను – ఊహుఁ—అది కాదే – నీలాంబరిమీదుగా – ఆ – అదే – నీవు కోస్తూండు – నేను గులాబీలు తీసుకువస్తాను – కోసి – ఫౌంటెనుదగ్గర పెట్టివచ్చాను కాని – అన్నీ కోయి – నాకే – శాంతకు చూపించమోక –"

ప్రభావతి పరుగెత్తుకుని పోయింది. వనం ఆ కొమ్మను బాగా వంచి, బాగా వికసించిన ఓపూవుకోసి, రేకలు త్రుంచివేస్తూ, తలవంచుకుని అక్కడనే నిలువబడిపోయింది.

"వనం!–"

ఉలికిపడి చూసింది. కాంతం, ఆమెనే చూస్తూ, చాలా దగ్గరగా నిలుచుని ఉన్నాడు. ఎప్పుడు – ఏ మూలనుంచి వచ్చాడో –

"ఎంతకాలం – వనం"

ఆమె ఏమీ మాటాడలేదు. మళ్ళా తలవంచుకున్నది. కాంతం ఆమె చెయి పట్టుకున్నాడు: అతని చేతిమీద కన్నీటిచుక్కలు రాలినవి–

"ఎందుకూ – తలఎత్తి – ఈలా చూడు, వనం!"

వనలత వెక్కి వెక్కి ఏడువ మొదలుపెట్టింది – కాంతం ఆమెను సమాశ్వసించాలనే యత్నంతో –

"ఊరుకోవూ – !" అన్నాడు చాల నెమ్మదిగా–

"నా మాట వినవూ – ఎందుకూ – ఊరుకోవూ?"

వనం వంచినతల ఎత్తలేదు. కాంతం ఎన్నోవిధాల ఆమెను బ్రతిమాలాడు. ఆమె మారుపలుకనయినా లేదు–

"వనం!–"

ఆపలేని ఆవేశంతో, కాంతం ఆ అమ్మాయిని కౌగలించుకోవలెనని ప్రయత్నించాడు – కాని అతని బాహువల్లరిలో చిక్కకుండా తప్పించుకొని – తేలకన్నులతో అతన్ని చూస్తూ జాలిగా – వద్దని తల ఊగించింది. కాని, కాంతం చూసీకూడా చూడనివాడిలాగా – ఆమెను – కౌగలించుకుని – పెదవి ముద్దిడుకున్నాడు. మళ్ళా – మళ్ళా –

ప్రభావతి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది. అతన్ని తప్పించుకోలేక...అతని కాగిలిలోనే ఉన్నది, వనలత...

ప్రభావతి నవ్వుకుంటూ...ఒక్క పరుగుతీసింది.

2

"నిన్నుజూచి...ధన్యుడైతినీ...నీరజనేత్ర..."

పాడుతున్నది. ఉహూఁ, విచారమంతా ఆ కొంచెం సేపయినా మరచిపోవచ్చునుకదా అని...పాడుదామని ప్రయత్నిస్తున్నది; కాని సాగడంలేదు. వ్రేళ్ళు ఆడటమే లేదు. చివరకు, విసువుకుంటూ పాటచాలించి, వీణెను సోఫాకు ఒరగా అన్చి, తాను అలా ఓ ప్రక్కకు ఒరిగింది, వనం.

చీకటిపడింది. మేడంతాకూడా దీపాలు వెలిగినాయి. కాని, ఆ గదిలోమాత్రం దీపంలేదు... ఫేన్ మాత్రం ఆడుతూంది.

ఎదుట పోర్టికో తలుపు తెరిచిఉన్నది. గోదావరి మీదనుంచి చక్కని గాలి వస్తూన్నది...ఏటినడుమనుంచి, గాలివాటు ఉన్నప్పడల్లా, అవ్యక్తమధుర ధ్వనిలో పడవవాళ్ళ పాటల చరణాలు, అక్కడక్కడ వినబడుతున్నాయి. రొప్పకుంటూ, వంతెననంతా ఊగిస్తూ, పాసింజరు పరుగెత్తింది. చల్లగాలికి గోదావరిఒడ్డుకు వచ్చి కూర్చున్న పిల్లవాళ్లల్లో ఎవరో, గొంతెత్తి చక్కగా పాడుతున్నాడు.

"ఓబిలేశుని కొండలనడుమా
వంచెగడ్డి కోసేదానా
వంచెగుడ్డా, వల్లెగుడ్డేమే..."

వినపడుతున్నదికాని, వనలత వినిపించుకోవడంలేదు. ఏదో ఆలోచించుకుంటూ, ఎక్కడో, ఏ ధోరణిలోనో ఉన్నది.

"గిద్దలగిరీ కొండల నడుమా
ఎద్దులకాసే...ముద్దులమరదీ
నన్నుచూసీ నవ్వబోకోయి...హరిఓబిలేశా"

వనం – అప్రయత్నంగా అలకించింది. జాలిగా విని, నవ్వుకున్నది, అహోబిల నారసింహుడుకూడా, ఆడవాళ్ళ కోసం, అంత అవస్థపడుతాడుకదా అని...

"కట్టమీదనుం చెళ్ళేదానా
కాలుకురచా చిన్నదానా
కమ్మలిస్తా వెంటవస్తావా..."

–వనం చివాలున లేచి నిలుచున్నది. పాడేవాడి మీద, ఆ పాటమీద ఫెళ్ళున కోపం వచ్చింది. తలుపు మూసేద్దామనుకుని ముందుకు ధూకుడుగా వెళ్ళింది. కాని పోర్టికోలో అడుగుపెట్టేటప్పటికి, చల్లగాలికి ప్రాణం లేచివచ్చి, అలాగే నిలువబడిపోయింది. ఓ స్తంభాన్ని అనుకుని, ఉదయించాలని యత్నిస్తూన్న బాలచంద్రుణ్ణి చూస్తూ.

చూస్తూ – చూస్తూ ఆ చూపే క్రిందకు మరల్చింది. గోదావరి ఒడ్డున ఇంకా ఎవరో చాలామంది అక్కడక్కడ కూర్చునే ఉన్నారు. మనుష్యులు కనబడటంలేదు

కాని, సిగరెట్ల వెలుగు చూచాయగా గోచరిస్తున్నది.

క్రొత్తబులబాటం కాబోలును, ఎవరో...స్కూలు పిల్లవాడయి ఉంటాడు...టార్చిలైట్ మాటి మాటికి వేస్తున్నాడు. ఆ వెలుతురితో, భూమ్యాకాశాలు అలవి అయినంత వరకూ పరీక్షిస్తున్నాడు. ఓమారు వనం చాయల కూడా వచ్చింది వెలుతురు. అప్పుడు చప్పున ప్రక్కకు వొరిగింది ఆ అమ్మాయి...మళ్ళా చీకటి అయింది.

ప్రక్కగదిలో శాంత ఉన్నది, అలంకరించుకుంటూ గదిలో దీపం ఉన్నది, సన్నని గొంతులో ఏదో పాటకూడా వినిపిస్తున్నది.

ఒక్కమారే పాట ఆగిపోయింది. దీపం ఆరిపోయింది. ఉన్నట్టుండి మళ్లా వెలిగింది, మళ్లా ఆరిపోయి, మళ్లా...

వనానికి అప్పటికి అర్థమయింది...ఒక్క పరుగున లోపలికి వెళ్ళి స్విచ్ వేసింది. గదంతా వెలుతురయింది.

"శాంతా..."

"అక్కయ్యా!..."

పైటపిన్ను అమర్చుకుంటూ శాంత తనగదిలోనుంచి బయటికి వచ్చింది. వనలత ఆ అమ్మాయిని ఉరిమిచూసి,

"ఏమిటాపని" అని గర్జించింది.

శాంత...గోహోర్‌పోజుతో...అలాగే నవ్వి,

"పాడుపని..." అని తన గదిలోకి తిరిగి వెళ్ళిపోతూన్నది.

వనం ముందుకి దూకి, శాంత జడ పట్టుకున్నది. శాంత కలవరపడి, తప్పించుకోవలెనని చూసి, వశముకాక, నిలువబడిపోయింది.

"సిగ్గులేదూ?..."

శాంత ఊరుకున్నది.

"మాట్లాడవేం..."

శాంత ఎకసెక్కెంగా నవ్వి...

"అవును...అందరికీ...కాంతంలాటివాళ్ళు దొరకవద్దూ"! అన్నది.

–వనం ఒళ్ళు మరచిపోయింది. ఆ కోపంలో, చేయి ఎత్తింది.

"చిన్నమ్మాయ్!..."

వాళ్ల నాన్నగారు క్రిందనుంచి కేకవేశారు...శాంత తప్పించుకున్నది.

3

"నీవుకూడా రావూ?"

భోజనంచేసి మేడమీదికి వెళ్ళబోతున్నది వనం. కాంతం పైనుంచి ఎదురు వచ్చాడు...తప్పించుకుందామని చూసింది. కాని, మాటాడకుండా వీలులేకపోయింది.

"ఉహూ..." అని తల ఊపింది.

"రావూ...నీవుకూడా వస్తావని, చాలా అనుకుంటున్నాను...రావూ?"

వనం ఊరుకున్నది. కాంతం, దగ్గరికి వచ్చి...అమె చెక్కిలి నిమురుతూ,

"రావూ..." అన్నాడు.

ఆ అమ్మాయి అతనికి ఎడంగా జరిగి, చాలా దీనంగా,

"కాంతం!...నన్ను ఎందుకూ ఈలా హింసిస్తావూ?" అన్నది. అతడు తెల్లబోయినాడు.

"ఆయన...నీ స్నేహితులుకారూ? చనిపోయినవారు, కాని, నా మనసులోనుంచి పోలేదే...నీ మిత్రుడి భార్యను... అంటుపరచాలని చూస్తావా? అప్పుడు, నేను ఈ స్పృహలో లేను...నీ స్నేహితుని...తలచుకుంటూ...నీవు...ఈ పెదవిని...ఈ..."

ఆ ఆవేశంలో బలంకొద్దీ పెదవిమీద కొట్టుకుంది. నెత్తురు కమ్మింది.

"చూశావా...ఇదిగో..."

పిడికిలితో మళ్లా కొట్టుకున్నది. కాంతం అక్కడ నిలువకుండా క్రిందకు వెళ్ళిపోయినాడు. వనం అలాగే చాలాసేపు తలవంచుకుని నిలుచున్నది.

"అమ్మాయి, వనం! అక్కడ నిలుచున్నావే?"

అని వెనుకనుంచి ముసలమ్మ...మామ్మ... కేక వేసింది.

"ఏమీలేదు... పైకి వెళుతున్నాను..." అని వనం గబగబ మెట్లు ఎక్కిపోయింది.

గదిలో బల్లమీద...అతని...ఫోటో ఉన్నది. వనం దాన్ని తీసుకొని, చాలా జాలిగా చూస్తూ,

"నన్ను...వదిలిపెట్టి వెళ్లారు కాదూ...నేను...కూడా వస్తా..."

అని వెక్కి వెక్కి ఏడువ మొదలుపెట్టింది...

...గుమ్మంలో, శాంత నవ్వుతూ నిలుచున్నది...వనం ఆమెనుచూసి, కళ్ళ నీళ్ళు అపుకుంటూ, అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోబోయింది. శాంత దగ్గరకు వచ్చి,

"ఏమి తోచదా ఏం నీకు, వనం! ఎప్పుడూ ఓటే శోకాలా? లే...వేళయింది, నాటకానికి వెళుదాము..."అన్నది.

వనం కోపంగా...

"నేను రాను..."అన్నది.

"ఎందుచేతనో?"

"నాయిష్టం!"

"పోనీ...నేను పనికిరాకపోతే...మీ కాంతం..."

వనం ఏమీ మారుపలుకకుండా తన ఏవగింపంతా ఆమెకు అర్థమయేటట్టు శాంతవంక జూచింది.

శాంత, ఆ బాణాన్ని లక్ష్యంచేయకుండా నవ్వి...వనం చేతినుంచి ఆ చిత్రాన్ని లాక్కుని సావకాశంగా చూసి-

"చక్కనివాడేనే...వనం...మీ ఆయన..."

అని ఆ చిత్రాన్ని ముద్దిడుకున్నది.

-"ఇంకా కదలరేమమ్మా! పది కావచ్చింది...అరగంటనుంచీ కారు వాకిట్లో ఉన్నది...లేండి...ఇంకా ఎంతసేపు?"

తాతగారు, ఓపిక చేసుకుని మేడమీదికివచ్చి హెచ్చరించారు. శాంత...

"చూడండి, మరి వనం రాదుట!" అన్నది.

వనం కూడా అందుకుని "నేను వెళ్ళనండీ...పోనిద్దురూ" అని, ఏదో పుస్తకం తీసుకున్నది, బల్లమీదనుంచి.

"అదేమిటమ్మా...వెళ్ళిరా, బాగుంటుంది...నీకోసం టిక్కెట్టుకూడా తెప్పిస్తే –"

"పోనీ, ఇంక ఎవరినైనా పంపండి"

"సరే, మీ యిష్టమమ్మా...నా మాటలు వింటారా"

అని ముసలాయన విసుక్కున్నాడు. ఆయన్ను నొప్పించడ మెందుకని, వనం ఒప్పుకున్నది.

– "నీవే కూర్చుందువుకానిలే కాంతం ప్రక్క...బలే –"

మెట్లుదిగి వస్తూన్నారు – శాంత వనంతో మెల్లిగా అన్నది – వనం క్రిందకు చెంగున దూకింది.

"ఇలా కూర్చో. పోనీ నీయిష్టం...ముందుకూర్చో" అన్నాడు కాంతం. వనలత ముందు ఎక్కపోయింది – శాంత నవ్వి,

"అవును, రజాక్ ప్రక్కను బలే బాగుంటుందిలే...కూర్చో –" అన్నది. వనం మళ్ళా తిరిగి వెనుకనే ఎక్కింది. ఆమె వెంట శాంత, తరువాత కాంతం ఎక్కారు.

మూడు గంటలయి ఉంటుంది – నాటకం చాలా ఆలస్యంగా అయింది.

అంతకుముందు విన్న డ్యాన్స్‌సాంగు వచ్చీ రాని ఫణితిలో – ఈలతో విసురుతూ, డ్రైవరు, కారు వదిలాడు. వనానికి నిద్రతూలుతున్నది – ముందుకువాలి నిద్రపోయింది.

ఉలిక్కిపడి లేచింది...ఇంకా కారు సాగుతూనే ఉన్నది...నిద్రపట్టడంతోనే, అంతలో కలవరపడి మేల్కొంచింది.

అందుకనే...ఆ అవమానానికే కాబోలును.

రజాక్, ఆమెమీద చేయివేశాడు...ఆమె విదిలించుకుని ప్రక్కకు ఒసరిల్లింది.

ప్రక్కను...శాంత...కాంతం కౌగిలిలో ఉంది.

4

ఫోను మోటారు స్టార్టుచేసింది శాంత.

"...జాలముచేసి కలసి...ఏ తీరతనాల జూమి
కీలజత పంపేనన్న...తాలవనలోలా...అల..
నీమాట లేమాయెనురా...సామీ...పల్కరా..."

"ఎప్పుడూ...ఆ పాడూ జావళీలేనా...మరేవీ లేవూ..." అన్నది వనం...ఒళ్ళు విరుచుకుంటూ, సోఫాలోనుంచి లేచి...

"చాలా బాగుంటాయి...ఇది...విను..."

శాంత మళ్ళా ఒక క్రొత్తరికార్డు పెట్టింది...వనం చిడిముడిపాటుతో అక్కడనుంచి లేచింది.

"వనం!...ఇవాళే క్రొత్తఫిల్ము ఒకటి తెచ్చాను. తాతయ్యగారుకూడా చూస్తానన్నారు. నీవురావూ? శాంతా! నీవుకూడా వస్తావా..."

అని రమేశం ఎదురువచ్చాడు.

"వీటి తాతలలాటివి చూచాను, దాచుకో, నేను రాను నాయనా! తాతయ్యగారికి చూపించు కావాలంటే – ఆయనకు మహోఒపిక" అన్నది శాంత... రమేశము చిన్నబుచ్చుకున్నాడు. వనం అతని బుజంమీద చేయివేసుకుని, శాంతవంక తిరిగిఅయినా చూడకుండా, హాలులోకి వెళ్ళిపోయింది.

చూసింది కొంచెంసేపు...ఇక చూడలేకపోయింది...ఎక్కడ చూసినా శృంగార లీలలే...

ఇవతలికి వచ్చింది...ఇంకా ఫోను వినబడుతూనేఉంది. మధ్యమధ్య...ఆ ధోరణితో కలసీ కలియకుండా శాంత సంగీతమూను...

ఏమీ తోచడంలేదు, ఏదన్నా చదువుకోవచ్చును కదా అని, ప్రక్కగదిలోకి వెళ్ళబోయింది కాని, గుమ్మం దాకా పోయి ఆగింది. లోపల, వాళ్ళ నాన్నగారు, కాంతానికి వేదాంతం చెపుతున్నారు...వనం వింటూనిలుచున్నది...

"– చూశావూ...సంస్కారమంటే అదోయ్...కఠవల్లిలో...ఆ యముడు...నచికేతుణ్ణి అడుగుతాడు...'యేయే కామా దుర్లభా మర్త్యలోకే సర్వాన్కామాన్ఛందతః ప్రార్థయస్వ...' అని...'ఇమా రామాః సరథాః సతూర్యా నహీదృశా లంభనీయా మనుష్యైః...' ఈ మాదిరిగానే ఎంత ఊరించినా...ఆ పిల్లవాడు...వయసుకు పిల్లవాడే కాని...మహానుభావుడా, తొణికాడేమో చూశావు...'వరస్తుమే వరణీయ స్సఏవ...' అని ఆత్మవిజ్ఞానం కావాలన్నాడోయ్...వాడా...ఇప్పటి కాలపు రకాలా...

"ఇప్పటి రకాలా...శ్వసతికథ మసౌ రసాలశాఖాం చిరవిరహేన విలోక్య పుష్పితాగ్రాం...ఈ బాపతేనోయ్...అసలు నేను చెప్పవచ్చింది ఏమంటే...శంకరుడు వీళ్ళ అందరిలోకి నాయకమణోయ్...శంకరమతం...నీకు సులువుగా అరగంటలో చెపుతాను...ఎంతవాడో నీకే తెలుస్తుంది. భాష్యంలో...ప్రచురానంద..."

– "ఇప్పుడే వస్తాను ఉండండి"... అని కాంతం తప్పించుకుని వచ్చేశాడు...

"ఏమండీ శంకరాచార్యులుగారూ..." అని పలుకరించింది శాంత, వనం వెనుకనుంచి. ఎప్పుడు వచ్చి అక్కడ నిలుచున్నదో వనంకూడా గమనించనే లేదు...

కాంతం నవ్వి,

"వెనుకటికి శుకుడితపం చెడగొట్టడానికి రంభ వచ్చిందటa. మరి, శంకరుడి..."

"...ఈ ఊర్వశి..." అని కనుసైగతో వనాన్ని చూపించింది శాంత. అతడు ఆమెవంక సాభిప్రాయంగా చూసి, ఏ కళ నున్నాడో, అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయినాడు.

"వనం..."

అని ఆమె బుజంమీద చేయివేసింది, శాంత.

వనం...'ఏం' అని తలఊచి అడిగింది...

"కాంతం...నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాడు...అతన్ని..."

వనం ఆమెమాటకు అడ్డంవచ్చి...

"వద్దు...నాతో ఈ మాటలు చెప్పద్దు..." అన్నది.

శాంత రుంజుకుంటూ...

"అబ్బ...ఎంతఇల్లాలివే..." అన్నది...

వనం ఆడుపులిలాగా చెలరేగి...

"నేనా...నన్ను అనడానికి నీకు అభిమానం లేదూ...నిన్ను...నీవుచేసే పనులను చూస్తే...ఇల్లాలినా...కాను– నా మగడు...ఏ లోకంలోనో ఉన్నాడు...నీవు...నీవు"

శాంత ముందుకువచ్చి వనం చేయిపట్టుకుని,

"ఏమన్నావూ...జాగ్రత్త..." అన్నది...

"చేయి వదులు"

"వదలను, ఏంచేస్తావు?"

"వదలవూ?"

"ఉహు..."

– రఫీమని కొట్టింది వనం శాంతను. ఆ దెబ్బకు నిలకడతప్పి క్రిందకు – మెట్లమీదుగా దొర్లుకుంటూ పోయి, మేడ మీదికి రావాలని మెట్టుమీద అడుగువేస్తూన్న తాతగారిమీద పడ్డది. ఆయన అయ్యో – అయ్యో అనుకుంటూ క్రిందపడిపోయినాడు.

వనం గబగబ క్రిందకు వచ్చి – శాంతవంకైనా చూడకుండానే, తాతగారిని లేవదీసి, ఆయనకు సాయమై లోపలికి తీసుకునిపోయింది.

5

– ఎత్తినతల వంచకుండా, పైన తిరుగుతూన్న విమానాలని చూస్తూ నిలుచున్నది వనం పైమేడమీద...

కొంచెంసేపు తిరిగి...చివరకు కనబడకుండా పోయినాయి..."స్వర్గంలోకి వెళ్లే విమానాలు ఏలా ఉంటాయో!"

...ఏమేమో తలపోసికుంటూ కన్నీరు పెట్టుకున్నది వనం.

"చూడు...చూడు, అక్కయ్యా!"

ప్రభావతి వనాన్ని హెచ్చరించింది...వనం ఆకాశం వైపు చూసింది.

"అక్కడ కాదు...క్రింద...తోటలో...అదిగో నీలాంబరాలదగ్గర..."

వనం చూసింది...తల తిప్పుకున్నది...మామూలే శాంతా...మరి...ఓ...

"శాంతా...ఇదిగో...ఇక్కడ..."

పిట్టగోడమీదుగా వంగి ప్రభావతి పిలవడం మొదలుపెట్టింది చేయివిసురుతూ. వనం వద్దని వారించింది, కాని అల్లరిపిల్ల, ఆమెను వినిపించుకోడంలేదు...

ఎంతో వయ్యారంతో, కులుకుతూ, శాంత వచ్చింది అక్కడికి.

"ఏం...ద్రౌపదిని మించిపోతున్నావ్?" అన్నది వనం. శాంత నవ్వి, ఆ మాట మార్చేసి, తలలో పూలదండ సరిచేయమని దగ్గరకు వచ్చింది.

–ఇద్దరూ క్రిందికి దిగి వచ్చారు...

హాలులో తాతగారు పేపరు చదువుకుంటూ కూర్చున్నారు...

"ఎక్కడికమ్మా!..." అన్నాడాయన ఇద్దరినిచూసి...

"షికార్ వెళ్ళివస్తామండీ..." అని శాంత జవాబు చెప్పి, వనం అడ్డుచెప్పకముందే ఆమెను లాక్కొనిపోయి కారు ఎక్కించింది.

"త్వరగా పోనీయవోయ్" అన్నది శాంత రిస్టువాచి చూసి...

"ఇంకా ఎంతత్వరగా...అక్కడేమీ మించిపోవడం లేదు..." అని రజాక్ మాట వెన్నుమీదుగా విసిరాడు.

"ఏమిటోయ్...ఒళ్లు దగ్గరపెట్టుకుని మాటాడు" అని వనం అందుకున్నది...

"పోనీలే...ఫరవాలేదు..." అని శాంత సర్దిచెప్పబోయింది.

కారు గోదావరి ఒడ్డున ఆగింది. ఇద్దరూ దిగి నడుస్తున్నారు, ముందుకుపోయి కూర్చుందామని...

"రజాక్ దగ్గరనుంచీ కూడా...నీవంటే అంత అలుసేనా" అని మందలించింది వనం...

"వాడి మొగం...ఏమీ తెలియదు. అమాయకుడు".

"మన నౌకరు."

"పోనీలెద్దూ..."

ఒకచోట కూర్చున్నారు. సన్నపట్టుచీరమీద నులి ముడుతలులాగా గోదావరిమీద, లేత అలలు పొటకరిస్తున్నాయి. వనం గోదావరివైపు చూస్తూ, పడుకుని ఉన్నది. శాంత, ఆదుర్దాతో దిక్కులు చూస్తూన్నది.

"ఇప్పుడే వస్తాను ఉండు" అని లేచి నిలుచున్నది.

"ఎక్కడికి"

"ఎక్కడికీ లేదు...ఇప్పుడే వస్తానుకాదూ..."

ముందుకు సాగిపోయి...తిన్నెలు చాటవడంచేత కనబడకుండా పోయింది శాంత...వనం ఆమెవైపైనా చూడలేదు...

క్రమంగా చీకటి మూసుకువస్తూన్నది. ఎవరో వెనుకనుంచి...వనం కళ్లు మూశారు. ఆ అమ్మాయి కలవరపడి లేచి కూర్చుని, బలవంతాన ఆ చేతులు తీసివేసింది...

కాంతం...నవ్వుతూ నిలుచుని ఉన్నాడు...

"కాంతం!...నీకు జాలిలేదూ..." అన్నది వనం. అతడు ఊరుకున్నాడు...

"దయయుంచి...నన్ను బ్రతుకనీయవూ..."

"దయయుంచి...నన్నూ బ్రతుకనీయవూ...వనం! నిన్ను విడిచి బ్రతుకలేకుండా ఉన్నాను..."

కాంతం మరీ దగ్గరకు వస్తున్నాడు...

"వద్దు...ముందుకు రావద్దు"...అని తాను వెనుకకు నడిచింది...వనం.

"ఉహూ...నీవు నాకు కావాలి...వనం..."

కాంతం ముందుకు వస్తున్నాడు...వనం చకచకా వెనుకకు అడుగులు వేస్తూన్నది:

"ఊరుకోవూ...కాంతం!..."

కాంతం వినిపించుకోలేదు...వనం ఆగకుండా వెనుకకు అలాగే నడచిపోయి...

గోదావరి మామూలుగానే ప్రవహిస్తూంది...ఆ పిల్లను తనలో చేర్చుకోవడానికి...రవంత ఎడమైంది...మరల కలుసుకుని కమ్ముకుపోయింది...

కాంతం అక్కడనే కూలబడిపోయినాడు...

చాలా చీకటిపడ్డది. రజాక్ హారన్ వేస్తూన్నాడు...శాంత నవ్వు చూచాయగా వినిపిస్తున్నది.